

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

 CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

 ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
CARLES FLO, adjunt a la presidència
BERTA CASTELLET, directora de màrqueting
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
JOAN SERRA, director de producció
IVAN GRAU, cap financer
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**MILLORAR LES CONDICIONS DE
L'ACTIVITAT EMPRESARIAL**

 Ramon Tremosa
i Balcells

 Professor de teoria econòmica a la UB
ramontremosa.com

EN SÍNTESI
El rei i ZP

Més suport a les empreses

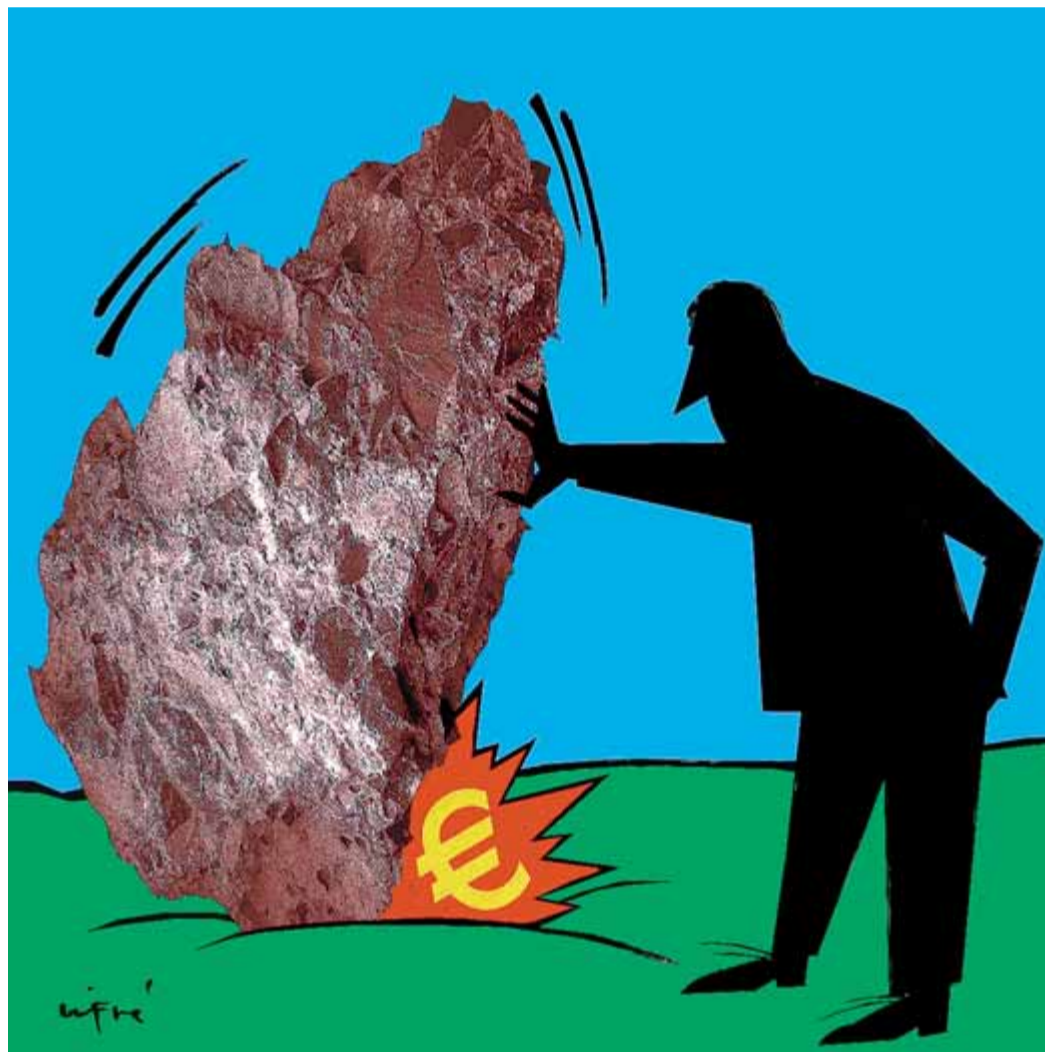
A Catalunya hi ha dinamisme econòmic i força gent emprenedora en molts sectors d'activitat. Això costa d'explicar racionalment. Catalunya és un país sense aigua ni recursos naturals ni minerals, molt muntanyós i aspre. Catalunya no té un Estat que hi construeixi les infraestructures que li calen en temps real, com passa als altres països. L'Estat espanyol no ha destacat mai especialment per ser un impulsor de pimes i encara menys ha ajudat les nostres empreses mitjanes i grans a créixer i a esdevenir multinacionals: les grans multinacionals europees han gaudit de la complicitat total dels sectors públics estatals respectius, però algunes grans empreses catalanes han vist limitat el seu creixement internacional des de l'Estat en ser vistes com a estrangeres. El context i l'entorn no hi han ajudat gens, però a Catalunya s'ha anat forjant un esperit emprenedor basat en l'esforç i en el treball, que no espera res de ningú, de les inèrcies del qual encara en vivim avui. Com també culturalment vivim de l'empenta de la Renaixença i com també políticament vivim de l'impuls hegemònic del catalanisme polític del segle passat.

ÉS VERITAT QUE QUAN LES NOSTRES EMPRESES es fan molt grans han de passar per Madrid, atès que allà hi ha els ministeris, centres de poder regulador poblats d'alts funcionaris que valoren especialment la proximitat. Aquest és l'element clau del que alguns documents de la Comissió Europea tipifiquen com a "enginyeria fiscal": aconseguir deduccions a mida en l'impost de societats, específiques en el temps i en l'empresa d'aplicació, per reduir notablement la factura fiscal ("pressió fiscal asimètrica", ho anomenà Gaetan Nicodème l'any 2003, que reconeix una discriminació significativa en l'impost de societats finalment pagat, molt més alt en les pimes industrials europees que en la grans empreses monopolistes de serveis).

ÉS VERITAT QUE A CATALUNYA MOLTES PIMES FAMILIARS són de tercera i quarta generació, amb l'elevada mortalitat que això suposa, com passa a qualsevol altre país europeu madur: l'avi crea l'empresa, el fill l'expandeix i el nét tranquil·lament se la ven. I és veritat que això contrasta amb el dinamisme de les pimes a moltes regions espanyoles, de primera i segona generació, atès que fa vint o trenta anys no hi havia cap mena de dinamisme empresarial.

PERÒ AVUI ES POT AFIRMAR QUE A CATALUNYA s'hi engeguen molts negocis, es treballa de valent, se surt als mercats exteriors i s'empesquen tot tipus d'activitats impensables i increïbles, que treuen pans de sota les pedres. Ara som en un període en què, després del debat estatutari, potser no podem esperar gran cosa de la nostra classe política en uns quants anys i potser tornem a estar una mica com en el franquisme: el país anirà endavant gràcies a l'empenta del món de l'empresa. En aquest context cal interpretar la transversal mobilització empresarial en favor d'un aeroport intercontinental al Prat.

PERQUÈ L'ESPERIT D'EMPRESA CONTINUI cal millorar les condicions d'entorn que fan possible l'activitat empresarial: per exemple, en l'agilització dels tràmits burocràtics de molts ajuntaments, que arriben a eternitzar el simple canvi de domicili de l'activitat

GUILLEM CIFRE

"Potser no podem esperar gran cosa de la nostra classe política en uns quants anys i potser tornem a estar una mica com en el franquisme: el país anirà endavant gràcies a l'empenta del món de l'empresa"

dins d'un mateix municipi. O bé en el cas de les rigoroses normes mediambientals de la Generalitat, que han portat algunes empreses a tancar la seva activitat per manca de flexibilitat administrativa en l'adaptació de les mesures anticontaminants: no caldria tenir present que moltes empreses, del sector tèxtil per exemple, competeixen amb empreses xineses sense cap mesura social o mediambiental? O bé també en la seriositat de les administracions a l'hora de fer pagaments a les empreses: alguns ajuntaments catalans triguen a pagar un o dos anys obres ja lliurades i en funcionament, sense que la lògica dels recàrrecs (que són implacables quan funcionen en sentit invers) hi sigui d'aplicació.

PERQUÈ L'ESPERIT D'EMPRESA CONTINUI cal que les facilitats d'accés al crèdit que atorguen les entitats financeres s'adapti millor als nous temps. Avui a Catalunya és fàcil aconseguir recursos aliens per finançar l'actiu fix (fàbriques, màquines, camions,...) i tot són facilitats per finançar la construcció. En canvi, noves empreses de tota mena d'activitats comercials i professionals, l'actiu de les quals és bàsicament circulant i no fix, no troben recursos a les entitats financeres, ni prou suport ni comprensió a la Generalitat o als grans ajuntaments. Moltes d'aquestes empreses són empreses gasela: empreses joves amb un creixement molt ràpid en pocs temps. En sé d'una que ha passat de facturar 60.000 a tres milions d'euros en tres anys, però arreu on va a cercar finançament es troba sempre amb la mateixa resposta: "Vas massa de pressa, has de digerir el creixement..."; tot i mostrar comandaments en ferm de grans proveïdors, que garanteixen vendes certes, la impossibilitat d'accedir a recursos aliens és el gran obstacle per a la consolidació d'aquests nous negocis que genera a gran velocitat l'economia global. Finançar l'actiu circulant és més arriscat que l'actiu fix (el darrer és més fàcilment executable en cas d'impagament), però cal assumir una certa cultura del risc, encara que vagi associat també a un cert percentatge de fracàs, com ja es fa avui en altres països i regions europees. És per això acabo amb un clam: financem el circulant!

 Marçal
Sintes

Fa temps que el govern de Zapatero ha abandonat la política exterior. El que es fa ho fan ambaixadors i funcionaris.

Potser millor, potser d'aquesta manera s'aconseguirà de minimitzar una mica els estralls. Perquè, per norma general, quan Zapatero pren la iniciativa en aquest terreny el resultat esdevé un monument a la imperícia. El president espanyol ha aconseguit enfrontar-se als Estats Units i també a Alemanya d'una forma que no té precedents, mentre la pèrdua d'influència de Madrid es desplomava de forma ostensible. Just abans d'ahir, el rei Joan Carles, de viatge oficial a Alger, va haver de corregir unes manifestacions en què Zapatero avalava el pla del rei del Marroc, Mohammed VI, pel que fa al Sàhara. Aquest pla, ho recordaran, nega el referèndum d'autodeterminació per al poble sahrauí. Doncs bé, el monarca espanyol va dir o li van fer dir que cal trobar una solució política "justa, duradora i mútuament acceptable" per a la qüestió del Sàhara "que prevegi la lliure determinació". Fent grans esforços perquè no fos tan clar que contradeia Zapatero, Joan Carles va esmentar també les Nacions Unides com l'àmbit en què cal tractar de resoldre el problema. Va pronunciar aquestes paraules a pesar que el president Bouteflika en cap moment no s'havia referit a l'antiga colònia espanyola. Pel que se sap, el rei i Aznar mai no van congeniar gaire. Segurament es produiria un gran daltabaix si el rei fes pública la seva opinió sobre l'exlíder del PP. Començo a dubtar que l'opinió que pugui tenir el cap de l'Estat sobre Zapatero sigui gaire millor que la que se li suposa sobre Aznar.

m.sintes@hotmail.com